

Dran Mù Khói Tỏa

T
rên đồi cao ngó xuống
Ôi Thung Lũng Dran:
Những người đưa thốt lưng
Cồng tháng ngày mưa, nắng...

Họ, một đời thềm lặng
như con ngựa kéo xe
sáng đi, chiều trở về
cũng cồng trời mưa, nắng...

Nỗi buồn bao nhiêu nặng
mà cong nước Việt Nam?
Tôi hỏi người Dran
chảy hai hàng nước mắt...

Tôi xuống đồi, xuống thấp
Hồ Đa Nhim lên cao
Năm nay nước chưa trào
Mưa chưa cơn nào lớn...

Những nương bắp nô giỡn
với từng ngọn gió ngàn
Những bông bắp thẳng hàng
Những trái bắp nhọn hoắt...

Tôi đưa tay ra ngắt
một bông quỳ sắp rơi
tôi để bông lên môi
ồ nụ bông lại nở...

Một thời tôi qua đó
nhớ con đò sang ngang
nhớ con sông Dran
không rộng...mà bát ngát!

Tôi nhớ từng câu hát
bài Tình Xa Tình Xa...
Mười bảy tuổi, người ta
nỡ nào đi mất biệt?

Nhiều năm rồi, không biết
người xưa chừ ra sao
giọng Bình Định ngọt ngào
gió bên rào cũng ngọt!

*Tôi ghé Miếu Ông Cọp
tôi thấp ba cây nhang
đứng lâu, nhìn nhang tàn
Dran mù khói tỏa...*

Trần Vấn Lệ